

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

נד.

עין משפט נר מצוה

לא] ופמי"ש בק"ל לעיל ע"ב:
 על הגליון ד"ה"ה משום קלון
 וכו']. ב] לקמן ט"ו.
 א] כרימות ה"ה ד] (ט"ו ע"ג).
 ס] פסחים ג. ו"ע].
 ו] לקמן ע"ב. כרימות ג.
 ז] כרימות ה"ה. ד"ו. ז' זכמים
 ו"ו. ח] נכר מן ה' לעיל
 ג"ג. ו"ע. ח"ט ו"ע. קול
 הרמז]. ט] נכסד המטה
 ל"ג. מלת בסקילה].
 ו] ופמי"ש לעיל ע"ב ד"ה"
 משום קלון]. ט] ופמי"
 חוספת לקמן ע"ב. ד"ה ה"ה
 זכ]. ז] לקמן ט"ו. כרימות
 ה"ה]. ט] וקדוש פרק י'.
 ט] ובין רש"י]. ז' ויסקא].
 ו"ט]. ט] לקמן ע"ב.
 ט] ופ"ל ע"ב]. ז] ונראה
 שש"ך לעיל צעקף המטה
 ג"ג].

תורה אור השלם

1. ואיש אשר ישכב את אשת אביו ערות אביו גלה מות יומתו שניהם בדיניהם: ויקרא כ"ב י"ג.
2. ואיש או אשה פי ידקה בזה אב או ידענה מות יומתו באבן ידגמו אתם בדיניהם: ויקרא כ"ב י"ד.
3. ערות אבך וערות אבך לא תגלה אפקר הוא לא תגלה ערוותה: ויקרא י"ז י"ב.
4. ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה הוא: ויקרא י"ח כ"ב.
5. ערות אשת אבך לא תגלה ערות אבך הוא: ויקרא י"ח י"ח.
6. ואיש אשר ישכב את זכר משכבי אשה תועבה עשו שניהם מות יומתו בדיניהם: ויקרא כ"ב י"ג.

מוסף רש"י

מה להלן בסקילה. דמיז כלפי ידענה אומם (לקמן ט"ו). לישנא מעליא הוא. עמלה ודין נקי הדעת לספר בלשון נקי (פסחים ג.). אין עונשין מן הדין. מדין ק"ו, די ממונת ומלות עשה והלכות עבודה ופסולי קדשים אמת למה מקו"ו אלל לא אהרת ועונשין (תורה"א ע"ה).

הבא ע"א אביו חייב ב' הבא ע"א אחי אביו חייב ב'. מימה דלל מני להו בכלל ל"ו כריתות כיון דלא עביד צהדיהו חייב על כל אמת ואמת וצירושלמי פריך לה בצרקא ומשני כל שום זכור אחד: **לומר** לך זו היא בלתי וזו היא אשת בנו. הא דלר כתיבה לחייב עליה חף לאחר מימה דכ"פ"ה וא"ת

אזהרה שמענו עונש לאחר מימה מנ"ל דלעיל איעטרך קרא לעונש ואזהרה דאשת אז לאחר מימה וי"ל דנפ"ל מג"ש דלמיהס ממשט אז דענש לאחר מימה כמחיים:

הבא ע"א הובר וע"א הבהמה. הא דלא קמני והצי"ל צהמה עליו משום דלא כמיז צהדיא אלל מדרשא והא דלא קמני והצי"ל זכר עליו חף על גב דכתיב צהדיא שניהס מות יומתו (ויקרא ט) איכא למימר דלישנא דקרא נקט דכתיב (ס"ט י"ח) ואמת זכר לא תשכב: **עונש**

תניא כוותיה דרבא איש^ב פרט לקמן י אשר ישכב את אשת אביו משמע בין אשת אביו שהיא אמו ובין אשת אביו שלא אמו אמו שאינה אשת אביו מניין ת"ל י ערות אביו גלה מופנה להקיש ולדון ממנו גזרה שוה ימות יומתו בסקילה^ב אתה אומר בסקילה או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה נאמר כאן דמיהם במ ונאמר באוב וידעוני^ב דמיהם במ^א מה להלן בסקילה אף כאן בסקילה עונש שמענו אזהרה מניין ת"ל י ערות אבך לא תגלה ערות אבך אבך אתה אומר אשת אבך או אינו אלא ערות אבך ממש נאמר כאן ערות אבך לא תגלה ונאמר להלן י ערות אביו גלה מה להלן באישות הכתוב מדבר אף כאן באישות הכתוב מדבר ומשמע בין אשת אביו שהיא אמו בין אשת אביו שאינה אמו אמו שאינה אשת אביו מניין תלמוד לומר^ב ערות אבך לא תגלה אין לי אלא באזהרה שעשה הכתוב אמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא אשת אביו עונש מניין נאמר כאן ערות אבך לא תגלה ונאמר להלן ערות אביו גלה מה באזהרה עשה הכתוב אמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא אשת אביו אף בעונש עשה הכתוב אמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא אשת אביו^ב אמך היא משום אמו אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אשת אב ורבנן אבך ממש חייב עות וכו' דאמר רב יהודה נכרי הבא על אביו חייב שתיים הבא על אחי אביו חייב שתיים אמר רבא מסכתבא מילתא דרב יהודה בישראל בשונג ובקרנן והאי דקאמר נכרי^ב לישנא מעליא הוא דאי סלקא דעתך נכרי ממש דינו מאי ניהו קמלא בתרי קמלי קמלת ליה תניא נמי הכי^א הבא על אביו חייב שתיים הבא על אחי אביו חייב שתיים איכא דאמרי דלא כרבי יהודה ואיכא דאמרי אפילו תימא רבי יהודה ומייתי לה בק"ו מאחי אביו ומה אחי אביו דקורבה דאביו הוא חייב שתיים אביו לא כ"ש^א וקמפילגי בפלוגתא דאביו ורבא מר סבר עונשין מן הדין ומר סבר^א אין עונשין מן הדין ורבנן אזהרה לאשת אביו מנא להו נפקא להו^ב מערות אשת אבך לא תגלה ור' יהודה ההוא מיבעי ליה לאזהרה לאשת אביו לאחר מיתה ורבנן ההוא מסיפא דקרא נפקא ערות אבך היא ורבי יהודה ההוא מיבעי ליה משום אשת אב אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אב ומשום אשת אב בחיי אביו בין לאחר מיתת אביו ולא פליג רבי יהודה אמר אביו פליג בברייתא ורבנן עונש דאשת אביו לאחר מיתה מנא להו בשלמא רבי יהודה מייתי לה בגזרה שוה אלא רבנן מנא להו אמרי לך ההוא ערות אביו גלה דמפיק לה רבי יהודה לגזירה שוה מפקי ליה אינהו לעונש דאשת אביו לאחר מיתה ורבנן עונש לאמו שאינה אשת אביו מנא להו אמר רב שישא בריה דרב אידי אמר קרא אמך היא עשאה הכתוב לאמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא אשת אביו: הבא על בלתי ב' הבא על אחי אביו חייב שתיים אשת בנו אמר אבוי פתח הכתוב בכלתו וסיים באשת בנו לומר לך זו היא כלתו זו היא אשת בנו: **בתני**^א הבא על הזכור ועל הבהמה והאשה המביאה את הבהמה אדם אתה אדם חמא בהמה מה חמא אלא לפי שבאה לאדם תקלה על ידה לפיכך אמר הכתוב תסקל ד"א שלא תהא בהמה עוברת בשוק ויאמרו זו היא שנסקל פלוני על ידה: **גמ'** זכר מנא לך דת"ר^א איש^ב פרט לקמן אשר ישכב את זכר גדול בין קמן משכבי אשה מוגיד לך הכתוב ששני משכבות באשה א"ר ישמעאל הרי זה^ב בא ללמד ונמצא למד מות יומתו בסקילה אתה אומר בסקילה או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה^ב נאמר כאן דמיהם במ ונאמר באוב וידעוני דמיהם במ מה להלן בסקילה אף כאן בסקילה עונש

מ"ט א מ"י פ"ד מהלכות שגגות הלכה ז'
 ב ב מ"י פ"ו מהלכות מנהגין הלכה י ופ"א מהלכות צולא הלכה ז'
 ד וז"ל י ע"ו]
 נ"א ג ב מ"י פ"א מה"ל אקרוי צולא הי"ז:
 נ"ב ה מ"י ע"ה הלכה י [ש"ע אה"ע ס' כ קע"א ר"ב הגהות]

רבינו הנזיל

תניא כוותיה דרבא איש פרט לקמן אשר ישכב את אשת אביו משמע בין אשת אביו שהיא אמו ובין אשת אביו שלא אמו אמו שאינה אשת אביו מניין ת"ל ערות אביו גלה מופנה להקיש ולדון ממנו ג"ש כ' עד אמך היא משום אמו אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אשת אביו ורבנן ערות אבך ממש הוא וליחייבו שתיים חזק הוא. איך מואת זכר לא תשכב וכדכר יהודה דאמר נכרי הבא על אביו חייב שתיים. ופירשה האי דקתני חיוב שתיים ישראל הוא והאי דאמר נכרי לישנא מעליא. כלומר לייבא בישראל דעביד כי האי גונגא וחייב כגון שגג בזה ותחייב שתי חטאות דאי כ"ו נכרי ודאי כ"ק"ל אזהרתן זו היא מיתתן חייב שתיים בתרי קטלינן ליה. תניא נמי הכי הבא על אביו חייב שתיים ועל אחי אביו חייב שתיים איכא דאמר ודלא כר' יהודה איכא דאמר אפילו תימא ר' יהודה מייתי לה בק"ו מאחי אביו: הבא על אשת אביו רבי, פי' אחר מיתת אביו חייב משום אשת אביו כלכר. הבא על כלתו וכו' הבא על הזכור. ת"ר איש פרט לקמן אשר ישכב את זכר בין קטן בין גדול משכבי אשה מגיד לך הכתוב ששתי משכבות באשה. אמר רבן גמליאל שתי משכבות ובשתיהן חייבת בתן. מות יומתו בסקילה. עונש שמענו כמו שפירשונו אזהרה לשוכב מואת זכר לא

מכסול עון: **גמ'** אשר ישכב אס וכו'. מללח כמיז איש לא חלק בנשכזים בין גדול בין קטן להחייבו השוכב עליה ואשמעינן דלא צעיקן מרזייהו בני עונשין ומינה נמי ילפינן דאי היה נשכב גדול ושוכב קטן כגון בן תשע שנים ויום אחד דביאחמו צ"ה וכו' צני עונשין הוא ומחייב שוכב: **משכבי** אשה. שתי משכבות יש צ"ה שנים שון זה לזה לחייב בכל עריות כדרכה ושלל דרכה: ה"ז צ"ה נלמד. על זכר שחי"ב אפילו שלל כדרכה: **ונמצא** למה. לנשכב זכור לא איעטרך קרא דפשיעו לן דכל כדרכה הוא אלל האי משכבי לאשמעינן אמת דכזב על אשה בין כדרכה בין שלל כדרכה: **וי**